

По кумовата воля невѣстата приседна
 До млади младоженецъ и девера богатъ;
 Но случка да се случи и рѣдка и злокобна —
 Невѣстата задрѣма до своя деверъ младъ. . .

— „Каква ли е прокоба?! кумътъ извика смаянъ.
 Невѣстата задрѣма . . . Кога е туй билò?!“
 Невѣстата се стресна, засрамена продума:
 „Ахъ, тая пуста дрѣмка, ще бжде тя на зло“ . . .

И сватбата смути се, сватбари се споглеждатъ,
 Невѣстата отиде при стария си кумъ,
 И радостъ, и веселье — и всичко помрачѣ се,
 Кавали, гайди спрѣха, престана всѣки шумъ.

Невѣстата се сведе на кума до ухото:
 „Прощавай, стари куме, че млади оц'сме ний;
 Азъ трѣбва да ти кажа и нищо да не лъжа:
 На кумъ се всичко казва, и нищо се не крий.

Кога бѣхъ още малка, момиченце при мама,
 Заискахме се съ с'Вълко, съсъ моя малъ другаръ;
 И либихме се ние отъ мали до голѣми,
 Но майка ме не даде и моя татко старъ.

Сега е Вълко, слушамъ, хайдутинъ по горитѣ
 И „Момино-клизуре“ така запазилъ той,
 Че тамъ не смѣе даже ни птичка да прехвъркне,
 А какъ ще ний съсъ сватба да минемъ, куме мой!?“...
